

Неостарѣла.

Дал' ме помни мой любезный?
Дал' ме мисли и жалѣй?

Първото дихание на есенъта е фърлило покривало отъ увѣхнала замисленостъ възъ природата. Тя не е още тжжна, но става замислена. Витоша, строга, съ потъмнѣла, почти жалѣйна зеленина, която на мѣста ударя на червено, мълчаливо издига въ единъ купъ вълнисти, гжсто напластени облаци, своето навжсено чело; полето, излинѣло, изрусѣло, като единъ извѣхтѣлъ килимъ, нѣкога зеленъ, мълчи, или дрѣме. Младата акацийна горица на пепиниерата, попрѣскана съ жълти златисти петна, унило се тъмнѣе срѣдъ пустото поле, очудена отъ омѣлчаването на своята самотия... А вѣчний Муссаллахъ показва въ кръгозора своята чука съ два върха, като Олимпъ, цѣлъ засипанъ съ новия снѣгъ... Сладка меланхолия, тиха, безименна тжга вѣе отъ тая картина.

Есень.

Когато приближавахъ къмъ гигантский кжсъ стѣна, старовръмска развалина, исправена като една зазидана триумфална арка срѣдъ отколѣшни гробове, една пѣсень екна:

Дал' ме помни мой любезный?
Дал' ме мисли и жалѣй?